

Jurnalul unui obsedat sexual sau Cum te poți rata ca scriitor

La început de an, revista "Cultura" (an V, nr.2/257, 21 ianuarie 2010) publică o anchetă cu titlul "Topuri Cultura 2009". Una dintre întrebări se referă la "cele mai proaste carti ale anului". O jună fără prejudecăți și inhibiții, criticul Adriana Stan, răspunde hotărât: mediocra compunere școlărească a lui Alex. Ștefănescu, "Cum te poți rata ca scriitor", este "cea mai proastă carte a anului 2009". Într-adevăr, acesta este adevărul gol-goluț. Ne aflăm în fața unui volum "prost" ratat din toate punctele de vedere, care s-ar vrea groparul definitiv al celor "250 de cărți proaste", în viziunea redactorului-șef al "României literare". Demersul lui critic diletant, în registru fals ironie, obtuz, uzînd de o zeflemea pauperă, s-a întors, însă, ca un bumerang împotriva justițiarului autor.

Vrînd să pună o lespede de mormînt pe 250 de autori (pe care-i persiflează în cel mai josnic limbaj mahalagesc, suburban), s-a îngropat, el singur, în ridicol, aberații critice, machiaverlîcuri și stupidități. Ce a ieșit din asta? A apărut pe piață "cea mai proastă carte a anului" trecut. Dar, la fel de "proastă", dacă nu cumva și mai "proastă", este însăilarea memorialistică "Jurnal secret. Noi dezvăluiri", a aceluiași. Chiar dacă se laudă, greșos, la pag. 23, că este "cel mai bun critic literar din România". De unde pînă unde? Cine i-a acordat acest titlu? Cînd a fost omologat? Ar fi de înțeles o asemenea caraghioasă împăunare doar dacă, în România zilelor noastre, n-ar mai scrie și altcineva comentarii critice. Dacă ești singur, poți fi, la o adică, și "cel mai bun" fiindcă n-ai concurență. Dar așa... Cititorul care are răbdarea să parcurgă acest rizibil Jurnal va observa, din capul locului, că are de-a face cu un obsedat sexual. Cartea este expresia unui psihopat, căruia ar trebui să i se interzică, din punct de vedere medical, apariția pe la televiziuni. Poate, în presă, mai merge, că lumea nu prea citește. Dar, la televizor, se uită mulți și, în definitiv, se pot contamina de excentricitățile lui erotice. Adică el, ca autor, să fie examinat clinic, mai înainte de a i se face vînt în platouri, la tărțăcuța-i cu fruntea de două degete. S-ar putea, în caz contrar, ca femeile să ezite a mai umbla singure pe stradă, de teamă că pot

fi urmărite, acostate și violate de acest monstru moral. Așa cum reiese din consemnările lui memorialistice din opul pomenit. Înainte, însă, de a-și deversa în amintita cărțuție obsesiile sexuale, deviaționismul erotic, ipochimenul își precizează poziția politică. El, justițiarul anticomunist de carton, anticeaușistul de ocazie, acuză, cu mînie proletară, "pe cei care au condus PCR și au făcut o carieră din trădarea României și slujirea ei". Buuun! Și ce-ar trebui să facă aceștia? Un fleac: "Șă răspundă pentru faptele lor sau măcar să stea cu capul în pămînt de rușine, și nu să se erijeze în strategi ai redresării țării în perioada postdecembristă". Sfînta indignare a condeierului îl vizează pe Ion Iliescu, "stafia cu dantură perfect albă, ca de material plastic, a comunismului". Numai atît? Oare, Iliescu a fost singur? N-au fost și alții? Nu cumva și-un Alex. Ștefănescu a fost pe-aproape? Nu cumva și el, lucrînd în presa comunistă, semna cu zel și convins, cu pensulă flămîndă, hectare întregi de hîrtie, preamărind cuceririle socialismului victorios? Ce erau pogoanele lui de reportaje și însemnări bombastice despre aplicarea justă a politicii partidului în societatea românească? Oare ce făcea 'mnealui, ca ziarist, la "România liberă", la "Magazin" (redactor-șef) și la alte publicații ("Suplimentul literar-artistic al Scînteii tineretului")? Nu se număra, și el, printre zămislitorii de elogii peceriste? Crede, oare, că cititorii au memoria atît de scurtă? Are impresia că, dacă astăzi se erijează în anticomunist înverșunat și nu vrea să-și mai amintească de trecutul lui cu pete comuniste, ca de dalmațian roșu, acestea s-au și șters, automat, cu buretele? Dorește acest autor al "celeii mai proaste cărți a anului 2009" să i se amintească producția antedecembristă? O vom face, la urma urmelor, fiindcă prea ne provoacă fariseic, pe principiul că nici usturoi n-a mîncat, nici gura nu-i miroase. Asta, ca să afle și generațiile mai noi ce a mîncat (cîndva) și cît acest cameleon politic, această caiafă vindicativă. Geaba clama el, din toți bojogii, prin foile postdecembriste că vrea să se angajeze portar la Cotroceni, la Emil Constantinescu. De ce? Chipurile, să oprească el, cu burdihanu-i de aramă, comunismul (precum personajul lui Caragiale - epizootia), astfel încît acesta -vai, vai! - să nu dea buzna peste Milică-n palat și să-1 contamineze, ca și cum acesta n-ar fi fost suficient de drogat cu știutul morb. Dacă, însă, în cartea "Cum te poți rata ca scriitor", ca și în "Istoria literaturii romîne contemporane (1941-2000)", Al. Șt. se dovedește a fi o stafie a imposturii negativiste care bîntuie în cultura națională, în "Jurnal secret" el își exhibă toate țicnelile sexuale. Dacă, în producția lui "critică" este doar un biet tejghetar de "idei primite", un gonflat de orgolii, furajat de ideea infailibilității grilei lui de lectură, a cărui cherestea vocațională nu o întrece pe aceea a broaștei rîioase, în însăilările lui memorialistice frizează dezechilibrul mintal.

Șturlubaticul personaj din familia lui Sade, Al. Șt, inhibat de obsesii sexuale, cînd merge pe stradă, observă că "fetele au aproape toate bluze scurte, care le lasă buricele descoperite". El se scandalizează, e "dezamăgit". De ce? Fiindcă "a văzut asta și în anii trecuți". Acum vrea senzații și mai tari, strong: "speram ca moda să le oblige anul asta să-și arate alta zonă a corpului". Nu e greu de bănuț care. Tot astfel, "într-o sfîntă zi de Paște, ciocnește ouă roșii

cu o tînără", aflată printre invitați la masă. Ce i se năzare ahtiatului după femei? A simțit "un fel de avînt bărbătesc, avînd sentimentul că și ea așteaptă, înfricoșat-doritoare, într-un mod foarte feminin agresiunea mea". Or mai fi locuri la Spitalul 9? La o lansare a Jurnalului... său, la Tîrgul de carte "Bookfesf" (pe care el îl botează de trei ori, pe aceeași pagină, "Bookaresf"), speră ca prezentatorul Ion Caramitru să vină "cu toate actrițele de la Teatrul Național". Ghiciți de ce!

(.....) De altfel, pe unde umblă cu opul lui în brațe, pentru lansare, îi are drept locotenenți și adulatori, care-1 socotesc genial, pe nelipsiții Ion Caramitru și Mircea Dinescu. În privința cărțuliei sale, se declară încîntat că ilustratorul - "pentru a evoca grațioasele făpturi care îmi atrag mie atenția pe străzile Bucureștilor - a desenat o față cu burta dezgolită, pe care serie: only for Alex". "Exact ca-n visurile mele", exclamă el entuziasmat. Sminteala vine, iată, o dată cu noaptea! Tot la o lansare, Al. Șt. jubilează: "În fața mea, așteaptă la rînd aproape o sută de persoane, între care predomină femeile tinere și frumoase, care roșesc cînd mi se adresează (?!). Practic, aș putea zice că am atît de multe admiratoare, încît trebuie să stea la coadă ca să ajungă la mine".

Din cînd în cînd, tătăița Alex. (Lis) se indignează. Plimbîndu-se, bunăoară, singur prin Suceava, e copleșit de amintiri din liceu, cînd "toate fetele se uitau la mine cu interes". Acum, localnicele îl ignoră cu subînțeleș, "remarcîndu-i, în schimb, pe tot felul de cioflingari rași în cap și incapatili să vorbească articulat" iar nu pe unul ca el, care rupe cîntarul. Are dreptate: de ce fetișcanele sucevence nu s-ar uita la cineva care "vorbește articulat", așa cum o face el? Apoi, că se află la București sau la Oradea, în China sau în Franța, gîndul îi stă obsedatului tot la sex. La Paris, "calcă pe picior o franțuzoaică". El îi cere scuze; femeia le primește cu entuziasm. În această clipă, în Al. Șt. se trezește fiara: "Am simțit impulsul s-o ajung din urmă și s-o calc din nou pe picior ". Mare e grădina Celui de Sus! Tot așa, ni se mai comunică, pe tonul cel mai firesc, că, la Ipotesti, "sînt împreună cu douăsprezece actrițe tinere". Și căroră "cel mai bun critic literar din România" ce le face? Păi, ce știe mai bine și ce-i place mai mult: "le povestește întîmplări licențioase". Și pe care, la plecare, "le sărută o dată sincer, și încă o dată, cu un gest energie, viril" (?!).

.....

De altfel, pe unde umblă cu opul lui în brațe, pentru lansare, îi are drept locotenenți și adulatori, care-1 socotesc genial, pe nelipsiții Ion Caramitru și Mircea Dinescu. În privința cărțuliei sale, se declară încîntat că ilustratorul - "pentru a evoca grațioasele făpturi care îmi atrag mie atenția pe străzile Bucureștilor - a desenat o față cu burta dezgolită, pe care serie: only for Alex". "Exact ca-n visurile mele", exclamă el entuziasmat.

Sminteala vine, iată, o dată cu noaptea! Tot la o lansare, Al. Șt. jubilează: "În fața mea, așteaptă la rînd aproape o sută de persoane, între care predomină femeile tinere și frumoase, care roșesc cînd mi se adresează (?!). Practic, aș putea zice că am atît de multe admiratoare, încît trebuie să stea la coadă ca să ajungă la mine".

Din cînd în cînd, tătăița Alex. (Lis) se indignează. Plimbîndu-se, bunăoară, singur prin Suceava, e copleșit de amintiri din liceu, cînd "toate fetele se uitau la mine cu interes". Acum, localnicele îl ignoră cu subînțeleș, "remarcîndu-i, în schimb, pe tot felul de cioflingari rași în cap și incapatili să vorbească articulat" iar nu pe unul ca el, care rupe cîntarul. Are dreptate: de ce fetișcanele sucevence nu s-ar uita la cineva care "vorbește articulat", așa cum o face el? Apoi, că se află la București sau la Oradea, în China sau în Franța, gîndul îi stă obsedatului tot la sex. La Paris, "calcă pe picior o franțuzoaică". El îi cere scuze; femeia le primește cu entuziasm. În această clipă, în Al. Șt. se trezește fiara: "Am simțit impulsul s-o ajung din urmă și s-o calc din nou pe picior ". Mare e grădina Celui de Sus! Tot așa, ni se mai comunică, pe tonul cel mai firesc, că, la Ipotesti, "sînt împreună cu douăsprezece actrițe tinere". Și căroră "cel mai bun critic literar din România" ce le face? Păi, ce știe mai bine și ce-i place mai mult: "le povestește întîmplări licențioase". Și pe care, la plecare, "le sărută o dată sincer, și încă o dată, cu un gest energie, viril" (?!).

După ce-și mai trage răsufarea din atîtea patimi și obsesii carnale, autorul își aduce brusc

aminte că e "un bun scriitor!", "Dacă n-aș fi un bun scriitor, m-aș putea face secretară". De ce? - s-ar întreba, înfrigurați, eventualii lectori ai acestui op-marmeladă. Nu vă vine să credeți: nu pentru a-și câștiga cinsti o chiflă, ci fiindcă "mi-ar plăcea să le văd atunci pe tinerele scriitoare venind la mine curtenitoare!". Sado-masochismul e la el acasă. Tot astfel, stînd de-a-mboulea "la masa de scris" și nevenindu-i un strop de inspirație, își închipuie "sutele de femei frumoase de pe plaja de la Neptun, plictisindu-se de moarte în absența unui bărbat adevărat". Ecce homo!

Dar, dacă se află acolo, la Neptun, cu ce se mai ocupă Al. Șt. în afară de zgîitul pe gaura cheii? Cu trasul cu urechea. Și iată ce aude și înregistrează cu satisfacție porcină acest afemeiat. Scrie el cu nerușinare: "Foarte aproape se află două cupluri de oameni tineri și copiii lor, de 3-4 ani. La un moment dat, se distinge vocea unui băiețel: - Mami, de ce are tati puța atît de mare, iar eu o am atît de mică?". Firește că mama îl ceartă imediat, dar nu ezită să-i spună prietenei: "Adevărul e că Gicu o are mare", iară Gicu ce-mi făcea? Îl muștruluiește pe "țică": "-Băi, trebuie să crești. Poate atunci o să ajungi și tu un bărbat de performanță ca mine". Brav tată! Numai că obsedatul sexual Al. Șt. nu se oprește aici cu informările....

.....

Aici nu mai e vorba doar de prost gust și vulgaritate. Ne aflăm în fața personificării tembele a unei imaginații bolnave. Tot astfel, la o nuntă, privind mireasa, pe acest macho grotesc îl apucă "o gelozie cumplită, pentru că o altă femeie de pe acest pămînt devine a altuia". Cum pune ochii pe o femeie, se și vede în pat, în bratele ei. Cînd ia în mașină "o doamnă" dintr-o localitate, iar aceasta scoate din poșetă o sticlă de apă, el își face iluzia că "doar ideea de a călători cu mine o însetase". Cum am mai observat, autorul ține morțiș? să ducă în propriul automobil tot felul de autostopiste. Cu una - "tînără of course! - nu izbutește să lege o conversație. E izbăvit, totuși, întrucît "simpla prezență în mașină a unei femei îmi face bine". Halucinații înghițite cu polonicul. Așa cum, alteori, "i-ar plăcea să fie o dală pe una dintre alei". Asta pentru că "își imaginează alergînd pe ele o fată desculță. Ce atingere emoționantă între tălpile ei delicate și piatra tare!". Cîtă perversitate! Dezechilibrat psihic și confuz, autorul oscilează tot timpul între visuri și realitate. Tulburatului narcisist i-a rămas în memorie momentul în care, transportîndu-1 cu ricșa prin China, "o chinezoică i-a făcut cadou călătoria pentru că îi place cum rîd' (!?). Dar i s-au întîmplat și alte fapte mărețe. Pe o stradă dosnică din București, "o femeie tînără și frumoasă (evident) și-a desfăcut brusc haina de blană, cînd am ajuns în dreptul ei și mi-a arătat totul. Sub haină era complet goală". Nărvit, pe Al.Șt. "nudul femeiesc îl tulbură" și acum, la bătrînețe: "Năzăriri ale corpului femeiesc mă întîmpină peste tot, de dimineață pînă seara". Din cauza asta, se manifestă deviat "Nu beau din pahar, ci din sticlă, fiindcă-mi dă senzația că sug dintr-un sfîrc generos". Chiar și cînd introduce o dischetă "în fanta primitoare a computerului", "se înfioară cu sugestii inavuable". De prisos orice comentariu. Pentru el, "moda bluzelor scurte, care lasă buricul domnișoarelor dezgolit, mă face fericit. Este exact ca-n visurile mele" - scrie porno - personajul. "Secreta lui utopie, de a le cere femeilor să-i arate acea fișie de pîntec", a devenit astfel realitate. Omul e acum satisfăcut sentimental. De aceea, tot în China, s-a și lăsat mîngîiat pe burtă de "o chinezoică

frumoasă" care 1-a oprit la Beijing, el simțindu-se atunci "în al noulea cer", convins că e vorba de "obișnuitul meu succes la femei". Toate aceste istorisiri pernicioase, vulgare, cu iz de delict moral, învederează în Al. Șt. un personaj paralizat de depravare și dejecție sexuală. Acesta este prestidigitatorul fanfaron, guraliv, care și-a găsit un refugiu și un remediu într-un hamac la șefia "România literară" devenind negaționistul de serviciu al literaturii române actuale. Istoria... lui este o colecție abjectă de măsluiri catastrofale, respingeri, invidii, ironii iresponsabile, scârboșenii, zeflemele, considerații ieftine, terfeliri de valori, omisiuni, susțineri ireverențioase, duplicități, demolări, confuzii, manipulări, afirmații cu năduf, idei fixe. Admirându-și bizar acest op de trei kile, este de părere că "e singura dintre cărțile mele cu care pot omori pe cineva dacă îi dau în cap cu ea". N-ar fi rău ca, înainte de acest exercițiu bezmetic, să facă o probă pe propria-i scâfîrlie. Să vadă dacă procedeul este eficient. Dacă da, poate scăpa obștea scriitoricească de un cîrcotaș pizmăreț, înainte de a o distruge el cu impozanta-i cărămidă. Chiar dacă se consideră "un om inteligent și talentat. Asta, desigur, s-a văzut. Știm, neîndoios, că așa este: Jurnalul... demonstrează cu vîrf și îndesat că autorul lui este "un om inteligent și talentat". Într-atît încît, după ce a dat la iveală "cea mai proastă carte a anului 2009" (Cum te poti rata ca scriitor), se înfățișează acum pe tejghelele librăriilor cu una la fel de "proastă" stearpă, de o găunoșenie agresivă, care aglutinează mentalități și obsesii smintite, scrisă cu un plaivaz imoral. Este jurnalul nevrotic al unui obsedat sexual, care arată - cu spusele lui - "cum te poți rata ca scriitor". Sau cu vorbele lui Arghezi - dintr-un pamflet din "Seara", 1913, despre revista "Flacăra" a lui C. Banu - schimbînd ceea ce e de schimbat: "Și care-i rolul, la urma urmei, al domnului Banu (Ștefănescu) în literatură? Un rol de căcănar".Să luăm aminte...

TEODOR DUNGACIU, Tricolorul nr. 1963 sept. 2010